N°. 22. A°. 1843.
VRIJDAG, den 17den MAART.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 13 Maart 1843.

(7757) M. MONTECATTINI JUNIOR en N. P. DE GAAIJ FORTMAN, hebben op heden aanteekening gedaan van hun voorgenomen vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

Tot narigt van het Publiek dient, dat Z. M. Stoomschip *ETNA*, gekommandeerd door den Kapitein Luitenant ter Zee, W. T. BAARS, op HEDEN de reis naar *St. Eustatius* en *St. Martin*, zal aannemen, en dat de Brievenmalen voor die Eilanden bestemd, des middags ten *een* ure zullen worden gesloten.

Paramaribo, den 17 Maart 1843.
De Post-Beambte,
A. P. TIRION.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 20 Januarij.

In de *Singapore Free Press* van den 28sten Julij vinden wij een verhaal, overgenomen uit het *Graham's Town Journaal*, vermeldende de wondervolle redding van een vijftal zeelieden, die onlangs in eene open sloep aan de kust van het Kafferland zijn geland. Dit verhaal is van den navolgenden inhoud:

De bark Georgia, gevoerd door den kapt Mitchell, ging op den 12den Januarij ll. van Calcutta onder zeil, bestemd naar Londen, met eene lading rum, suiker, rijst en eene aanzienlijke hoeveelheid Manillahennep. Toen het vaartuig gevorderd was tot op 29 graden zuider breedte en op eenen afstand van 800 mijlen, beoosten de kust van Afrika, het naastbij gelegen land, bespeurde men dat er rook uit het schip opree s, en bij onderzoek werd bevonden, dat dezelve voortkwam uit de hennep, die in eenen staat van sterk broeijing verkeerde en reeds werkelijk vuur gevat had. Alle pogingen werden in het werk gesteld, om het vuur te overmeesteren, doch met weinig goed gevolg. Ten laatste werd het noodzakelijk bevonden, om de luiken te schalmen, in de hoop, door eene zorgvuldige buisensluiting van lucht, dat doel te bereiken. In dit bachelijk oogenblik, en ongeveer zes uren nadat de smeuling het eerst ontdekt was, kwam een groot vaartuig in het gezigt, hetwelk onmiddellijk werd geseind. Narderbij gekomen, werd de kapitein der Georgia uitgenoodigd aan boord van het andere vaartuig te komen. Dien ten gevolge werd eene boot te water gelaten, waarin zich de kapt. met vier zeelieden begaf. Het andere vaartuig bleek de William Parker te zijn, komende van China en gaande naar Engeland. Bij het vernemen van den toestand waarin de Georgia verkeerde, kwam men overeen, dat de twee schepen tot den volgenden morgen in elkanders nabijheid zouden blijven, als wanneer nadere beschikkingen zouden genomen worden. Gedurende den nacht zouden lichten in de toppen der masten van den William Parker worden geheschen. De kapitein der Georgia ging ten acht ure na den middag weder in zijne sloep om naar zijne schip terug te keeren. Het was toen schoon weder; er woei eene zachte en gunstige bries. Hij denkt dat, daar de William Parker, volgens afspraak, deszelfs lichten heesch, alvorens hij de Georgia had bereikt, de stuurman, die aan zijn boord het bevel had, veronderstelde, dat hij, zich op het andere vaartuig bevond, en dat hij daar de sloep in den nevel des nachts uit het gezigt geraakt was, onder zeil gegaan, en den William Parker van nabij gevolgd is. Hoe dit ook zij, toen de morgen aanbrak, bevond kapitein Mitchell, dat noch het een noch het ander vaartuig voor hem te zien was. Hij bevond zich in eene open sloep, zonder kompas, en met niets anders bij zich dan 12 pompoenen, die hij te Calcutta had ingenomen, en die, gelukkig genoeg, in de haast, waarmede de sloep was neergelaten, niet uit dezelve waren genomen. Op dat tijdstip werd de afstand van de Afrikaansch kust berekend op 300 mijlen. Na eenigen tijd te hebben rondgekruist, in de hoop de schepen te zullen ontdekken, werd besloten op het naastbijgelegen land aan te sturen. Van hunne hemden werd een zeil te zamen gesteld, en door middel hiervan en van aanhoudend roeijen, gelukte het hun land te bereiken, na vijf dagen in de open sloep op zee te hebben doorgebragt, zonder water en met geen ander voedsel dan met het dozijn pompoenen.

De streek, die zij het eerst aandeden, was tusschen Umzimvobo en Umtata. Op die plaats bleven zij twee dagen en worden gedurende dien tijd door vele inlanders bezocht, van welken zij, in ruiling tegen eene tinnen schotel, eene kleine hoeveelheid Indisch koren ontvingen. Geen dadelijk geweld werd hun aangedaan, maar het volk gaf zijn besluit te kennen, om de sloep van haar ijzerwerk te berooven. Onder omstandigheden werd besloten wederom zee te kiezen, en te beproeven bij eene meer gastvrije bevolking binnen te loopen. Dit besluit werd ten uitvoer gebragt; zij slopen ongemerkt langs het strand weg, en waren op het punt, tusschen de rivieren van Umtata en Kogla, weder te landen. Hier ter plaatse kantelde de sloep, bij het binnenloopen eener kleine baai, om, en de zwervenden konden zich ter naauwernood voor verdrinken behoeden. Zij bragten dien nacht op het strand door, en den volgenden dag trokken zij, met achterlating hunner sloep, langs de kust naar Kogla, waarbij zij met vele moeijelijkheden te kampen hadden. Daarop ontmoeteden zij eenen gewapenden kaffer, die hen door teekenen uitnoodigde hem te volgen. Ziende dat zij daartoe ongeneigd waren, verliet hij hen, maar keerde spoedig zonder wapenen terug, en door teekenen er weder op aandringende dat zij hem vergezellen zouden. Door zekere gebaarden deed hij hun echter ten laatste begrijpen dat er blanken in de nabijheid waren, tot wie hij hem wenschte te geleiden. Daarop volgden zij hem en waren spoedig op de standplaats der Wesleische zendelingen, Beechan Wood genaamd, alwaar zij zeer minzaam en gastvrij ontvangen werden door den eerwaarden heer Horatio Pierce, zendeling aldaar, door wien nadat de geredden eenigen tijd bij hem verbleven waren, de middelen beraamd werden, om hen naar de kolonie te doen geleiden. De heer Charles Maynard heeft hen voorts van al het noodige voorzien, en naar Port-Elizabeth gebragt, van waar zij zich regtstreeks naar Engeland zullen inschepen

FRANKRIJK.

PARIJS, 9 Januarij.

Heden is met de gewone plegtigheden de zitting der wetgevende Kamers door eene aanspraak van den troon geopend. De zaal zelve was op de gewone wijze ingerigt. Naast den troon stonden twee stoelen, de eene voor den hertog van Nemours, de andere voor den hertog van Montpensier. In de tribune der koninklijke familie bevonden zich slechts mevrouw Adelaïde, de hertogin van Nemours en de prinses Clementine. Eenige minuten na ééne ure, trad de koning de vergaderzaal binnen, voorafgegaan door de ministers, de twee groote deputatien en door zijn militair huis, nam plaats op den troon en sprak met eene bewogene stem de volgende rede uit:

» *Mijne Heeren de Pairs en Gedeputeerden!*

» De genegenheid en meewarigheid van Frankrijk hebben mijnen moed steeds opgehouden. Het hart nog altijd doorgriefd, doch vol vertrouwen op uwe gehechtheid, heb ik, zelf u tot mij roepende, om den loop uwer werkzaamheden te hervatten, heden willen voltooijen, hetgeen mijne droefheid mij had gedwongen bij de opening uwer zitting onafgedaan te laten. Gij hebt reeds veel gedaan voor de veiligheid en de toekomst van Frankrijk. Ik bedank u daarvoor in deszelfs naam. Welke onze beproevingen ook zijn mogen, zullen zoowel ik als de mijnen tot Frankrijks nut alles aanwenden, waartoe God ons de kracht en het leven mogt schenken.

» Onder begunstiging van orde en vrede ontwikkelt de nationale voorspoed zich boven de vurigste verwachtingen, hetgeen blijkt uit den snellen aanwas der inkomsten van den staat. De vaste werking der wetten is de zekerste waarborg voor het welzijn van een ieder en van de kracht van den staat; daarenboven maakt de overal aangenomene overtuiging, dat de wetten stiptelijk zullen worden uitgevoerd, de toepassing van derzelver strengheid minder menigvuldig. Ik schat mij gelukkig, dat wij dien gewenschten uitslag hebben verkregen.

» Ik vertrouw dat onze voorspoed zonder tusschenpoozen en zonder hindernissen zal voortduren.

» Mijne betrekkingen met de mogendheden blijven vredelievend en vriendschappelijk.

» De overeenstemming der mogendheden heeft de rust in den Levant bevestigd en in Syrie voor de christen-bevolkingen het hem

heeft te weeg gebragt van een bestuur, overeenkomstig hunne leer en hunne wenschen.

» Ik betreur de onlusten, welke kortelings Spanje hebben geschokt. In mijne betrekkingen met de Spaansche monarchie beoog ik niets dan de bescherming onzer wettige belangen, jegens de koningin, Isabella II eene getrouwe vriendschap te bewaren en voor de regten der menschheid dien hulpvaardigen eerbied te betuigen, welke de naam van Frankrijk vereert.

» Door het inbezitnemen van de Markiezen-eilanden heb ik aan onze zeevarenden in die afgelegen oorden een steunpunt en wijkplaats verschaft, waarvan de behoefte sints langen tijd zich deed gevoelen.

» Aan de volhardende pogingen van ons dappere leger hebben wij te danken, dat in het Algerijnsche ons gezag steeds meer wordt bevestigd en geëerbiedigd. De waakzaamheid en regelmatigheid des bestuurs zullen het werk voleindigen, hetwelk door den moed onzer krijgslieden tot dus verre zoo roemrijk is voortgezet.

» Met onderscheidene staten heb ik onderhandelingen geopend, die tot uitkomst zullen hebben, dat aan onze nationale belangen meerdere gerieflijkheden zullen worden verschaft.

» De financiele wetten en onderscheiden conceptwetten, bestemd om in onze wetgeving en bestuur gewigtige veranderingen daar te stellen, zullen met den meesten spoed aan u worden voorgelegd.

» Mijne Heeren! De wereld geniet vrede. Frankrijk is vrij, werkzaam en gelukkig. Ik heb en zal steeds, tot mijn laatste levensuur, ten doel hebben de verzekering van dezen heilstaat aan mijn vaderland. Het is met uwe duurzame, ijverige medewerking, dat ik daarin ben geslaagd. Gij zult mij behulpzaam zijn in het handhaven en verder voltooijen van ons wederkeerig geluk. Dit zal voor allen de waardigste belooning zijn en voor mij de eenige troost, welken ik voortaan zal mogen hoopen."

Naauwelijks had de koning de laatste woorden uitgesproken, of van alle zijden der zaal weergalmde het luide geroep van, leve de koning! De minister van binnenlandsche zaken keerde zich vervolgens tot Z. M. en las de formule van den eed, af te leggen door de nieuw benoemde gedeputeerden. De groot zegelbewaarder verklaarde daarop de zitting geopend en dat de Kamers morgen reeds bijeenkomen zullen, om hare afdeelingen te organiseren en hare werkzaamheden te hervatten. Ten kwartier voor 2 uren waren Z. M. en HH. KK. HH. reeds weder op het paleis teruggekeerd.

— Sedert twee dagen merkt men eene buitengewone beweging tusschen het door de koningin Christina bewoonde paleis en het ministerie van buitenlandsche zaken op. Het volgende artikel, uit den *Courrier de la Gironde*, is misschien geschikt om daar omtrent eenige opheldering te geven:

» Men verzekert, dat don Carlos, aan den raad van Frankrijk toegevende, er in bewilligt, om van zijne aanspraak op den troon afstand te doen ten behoeve van zijnen oudsten zoon, die de echtgenoot der koningin Issabella II zoude worden. Door dit huwelijk zouden de regten der beide familietakken vermengd worden en zouden alle verdeeldheid ophouden tusschen de aanhangers van den ouderen tak en die van den jongeren tak der Spaansche Bourbons. Zoo men geloof mag hechten aan den persoon, van wien wij deze tijding hebben vernomen, zouden de Noord-Europesche mogendheden eenstemmig met Frankrijk zijn om tot deze soort van schikking te geraken.

» Men weet, dat Maria Christina sedert lang onderhandelingen had geopend, strekkende om een huwelijk tusschen hare dochter Isabella II en den oudsten zoon van don Carlos tot stand te brengen. Maar tot nog toe had de pretendent alle voorstellen verworpen. Thans echter, verzekert men, dat de toestemming van don Carlos bereids ouder dan eene maand is, en dat de regent van Spanje, vernomen hebbende hetgeen te Bourges en te Parijs omging, eenen speciaalen agent naar het kabinet der Tuilerien zou hebben gezonden; deze agent is sedert twee dagen alhier aangekomen en heeft reeds onderscheidene conferencien met den minister van buitenlandsche zaken gehad. Men weet, echter, niet, welke voorstellen hij in last kan hebben gehad aan de Fransche regering aan te bieden om haar te bewegen, don Carlos en Maria Christina aan hun eigen lot over te laten."

— Men meld uit Brussel dd. 15 Januarij:

Het herstellen van de diplomatieke betrekkingen met Rusland is een van de voornaamste onderwerp, waarmede ons gouvernement zich op dit oogenblik bezig houdt. Zoo lang tusschen het kabinet van Petersburg en de Belgische regering de gedurende meer dan drie jaren verflaauwde diplomatieke gemeenschap niet is hersteld, ziet Belgie zich als het ware genoodzaakt een steunpunt in het westen te zoeken. De jongste toenadering tot Frankrijk heeft echter bij de kabinetten van Europa zulk eene besliste tegenkanting gevonden, dat Belgie met regt derzelver tusschenkomst te Petersburg mag verwachten ter herstelling van vriendschappelijk verkeer met Rusland te meer, naardien door de de krachtdadige bemoeijing der mogenheden, de toenadering tot Frankrijk door schier onoverkomelijke hindernissen wordt belet. Hierop steunende heeft ons kabinet zich thans tot Grootbrittannie, Oostenrijk en Pruissen gewend, opdat door hunne bemiddeling de diplomatieke betrekkingen tusschen Belgie en Rusland worden hersteld, en overal heeft men een gereed oor gevonden. De onderhandelingen daarover schijnen zich te Londen te zullen concentreren, alwaar men hoopt, dat de pogingen der genoemde drie hoven den heer Brunow en door dezen het Russische kabin. tot eene verzoenende stemming zullen bewegen.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 21 Januarij.

Met al den lof, door de meeste Engelsche dagbladen aan de jongste troonrede van den koning der Franschen toegezwaaid, zijn echter verscheiden aanmerkingen vermengd. Zoo wil een dier bladen eene dubbelzinnigheid in de zinsnede nopens Spanje opmerken, en vraagt of door de wettige belangen van Frankrijk nog dezelfde verstaan worden, op grond waarvan graaf Molé eenmaal ronduit aan lord Palmerston verklaarde, dat het Fransch gouvernement zich regtstreeks tegen het sluiten van ieder handelstractaat tusschen Spanje en Engeland verzetten zou. De verdere aanmerkingen hebben vooral de zinsnede wegens Algerië ten doel, het voortdurend bezit waarvan hier te lande nog altijd met lede oogen aangezien en als de schending van eene wettig aangegane verpligting beschouwd wordt.

— Uit Geneve wordt gemeld:

De » *Courier de Genève*" zegt: » Men verhaalt tamelijk luide, dat er eene zamenspanning tegen de zekerheid van den staat, en dat de rustverstoorders het plan zouden hebben om bij nacht en bij verrassing te handelen; zij willen, naar men zegt, de leden der regering gevangen nemen, zich van het raadhuis en de stadspoorten meester maken, eene voorlopige regering instellen, enz." Het conservatieve blad roept tot waakzaamheid op, zonder evenwel veel aan het gemelde gerucht te hechten, en voegt er bij, dat naar geloofwaardige berigten, de handlangers der zamenzweerders het landschap afloopen, maar over het algemeen niet gunstig ontvangen worden. De nieuwe » *Voix du Peuple*" zou in regstreekschen zin tot opstand oproepen. De » *Revue de Genève*," het orgaan van James Farij, verklaart de tijdingen van den » *Courier*" over het bestaan eener zamenzwering in het kanton Genève, voor een sprookje.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 12den dezer, het Schip de Snelheid Kapt. T. J. Kamp, van Amsterdam, laatst van Falmouth, hebbende 35 dagen reis.

Den 15den, de Engelsche schoener Wasp, Kapt. L. Gloudon, van Barbados, hebbende dagen reis.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.